

SCOTT REINTGEN

NYXIA
N
E
S
P
O
U
T
A
N
Á

„Vysokooktanový thriller.
Nyxia vás zaujme od prvního řádku a už vás nepustí.“

Marie Lu, autorka bestselleru *Legenda*

**NYXIA
NESPOUTANÁ**

Text copyright © 2018 by Scott Reintgen
Jacket art copyright © 2017 by Heiko Klug

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jolana Navrátilová, 2019

Cover © Heiko Klug, 2019

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-420-3 (pdf)

SCOTT
REINTGEN

NYXIA NESPOUTANÁ

Pro mámu:

Když jsem schoulený pod peřinou poslouchal, jak mi čteš, zamiloval jsem si knihy. Tvůj hlas mi budoval mosty do jiných světů. Do některých se stále vracím jako k majestátním památkám a žasnu nad tím, kolik různých cest jsi mi ukázala. A tento svět, tento příběh? Ten jsem vystavěl pro tebe.

S láskou, Scott

ČÁST I

ADAMITÉ

KAPITOLA 1

PADLÍ

Emmett Atwater

Padlí andělé byli svrženi na Zemi a stali se z nich démoni. Když nás Babylon vyvrhl, všechno kolem čpělo ohněm, krví a ocelí. Při sestupu se držím jediné pravdy: jsem víc, než kým mě chtěli mít oni.

Po třiceti vteřinách je vesmírné ticho u konce: vstupu do edenské atmosféry. Jako by do stěn modulu začaly bušit obří pěsti. Skřípění kovu je ohlušující a já nadávám, dokud mi jazyk a sliny stačí. Oknem pronikají oslepující záblesky, nachový jas střídají zlaté klikyháky na černém horizontu. Ze všech těch obrazců se mi zvedá žaludek, a tak zavírám oči.

Zachrčí to a práskne a já dostanu ránu do břicha od bezpečnostního pásu. Nahoru vystřelí nehořlavý padák. Moje rychlost klesá téměř na nulu, zato moje srdce tluče jako o život. Kontrolní panely rudě blikají. Nakloním se a za okénkem zachytím jen černý záblesk, jenže to už se celá kapsle s žuchnutím zaryje do edenského povrchu.

„Přistávací sekvence ukončena.“

Zase ten kovový hlas androida, povzdechnu si. Z řídicího panelu vystřelí paprsky. Sledují křivky mého těla a po chvíli zmizí. V prostoru se objeví můj holografický

avatar. Na rameni má tenkou rudou jizvu od Roathyho meče. Uvnitř svítí pár varovných signálů, ale u žádné z nich není vykřičník.

„Potřebujete lékařskou prohlídku.“

„Myslíš? Pusť mě ven z modulu.“

„Potvrzuji zahájení výstupu.“

Uzounká okna jsou pokryta blátem, ale stěny modulu se rozestoupí jako křídla obrovského kovového hmyzouna. Celý propocený se protáhnu průlezem a sestoupím na neznámou planetu. Po pár krocích se otočím a zapátrám v okolí. Takhle to několikrát zopakuju. Jsem sám.

Má přistávací kapsle vysílá červené paprsky do okolí, ale na temném obzoru jí nikdo neodpovídá. Za mnou se zřejmě táhne nějaká pustá pahorkatina. Předě mnou je klikaté údolí hustě porostlé stromy a křížované spoustou potůčků.

Podívám se nahoru, překvapeně zamrám a kouknu tam znova. Bezhvězdné nebe ozařuje světlo dvou měsíců. Větve odrážejí jejich bledý svit a z potoků stoupá bělavý opar. Znovu pohlédnu vzhůru. Jeden z měsíců je větší a jasnější a jeho povrch brázdí série krvavých jizev. Druhý oproti němu vypadá jako čtvrták vedle dolaru. Visí spolu na obloze jako párek nesourodých očí v temné nekonečné tváři.

Oba dva na mne shlížejí, když se odpotácím k blízkému potůčku a ponořím do něho ruce až po lokty. Po zádech mi přejede jemné zachvění, které zbystří mé smysly. Ruce se mi třesou. Smývám si z nich Roathyho krev. Z kombinézy drhnu ty nejtemnější skvrny, opláchnu si obličej a snažím se zapomenout na zlo-

mené kluky, které chtěl Babylon pohřbít mezi hvězdami.

Roathyho jsem nechal žít, ale co Bilál? A ostatní?

Ještě pořád se třesu. Vráťím se k modulu a přes rameno si přehodím batoh. Nezbyvá mi než vydat se na cestu a hledat ostatní. Stalo se při mém přistání něco divného? Nebo nám v Babylonu zase lhali? Potřeba vidět jinou lidskou tvář mě naprosto ovládla. Nedokážu si představit, že bych se na cizí planetě uložil ke spánku sám. A tak vyrazím na nejbližší kopec. A pak na další. V nižší edenské gravitaci mám lehký a dlouhý krok.

Z vrcholku druhého kopce se podívám zpátky. Rudě tam září předeek mého modulu, ale široko daleko ani památky po někom jiném. Zírám do klikatého údolí osvětleného oběma měsíci a uvědomím si, že v něm není ani živáčka. Potůček se vlní mezi kopci. Větve stromů ve větru zvoní jako sbírka oštěpů, ale nezahlédnu jediné zvíře. V korunách neštěbetají ptáci, v potoce se neprohánějí ryby.

Svíraný podivnou úzkostí vystoupám na další kopec a pak ještě na jeden a ještě na další.

Konečně se mi otevírá pohled do nového údolí. Vlastně se jich přede mnou vlní hned několik, ale v žádném z nich nesvítí paprsek světla. Netuším, kde přistál zbytek posádky, tedy pokud sem vůbec doletěli.

V nočním šeru pátrám po nějakém znamení. Po kráteru vyhloubeném v úpatí kopce, stromu zlomeném přistávacím modulem. Hledám cokoliv. Ale zírám na mě jen prázdná krajina a dovnitř se vkrádá strach, který

byl schovaný v nejzazším koutu mé mysli: jsem tu sám.

Vtom spatřím záblesk. Jasná oranžová záře, není to odlesk měsíce. Není to paprsek z modulu, ale spíš oheň. Jde o pouhou tečku, a tak napínám zrak, abych ji neztratil z dohledu. Znovu to zabliká, zazáří jasněji a pak někdo zamává pochodní jako praporem. V tom pohybu je něco tak lidského, nadějného, že mi z plic unikne přidušený výdech úlevy.

Nejsem sám. Jsou tu i ostatní.

Cesta dolů není vůbec snadná, razím si to napříč horským svahem a dávám pozor, abych světlo neztratil z dohledu. Musím slézt několik strmých srázů a projít lesem. Brodím se potoky až po kolena, až nakonec odhrnu pár nízkých větví.

Čekají tam. V odlescích plamenů vidím čtyři tváře.

Morning stojí stranou. V rukou třímá zahnutou zapálenou větev. Nevím, koho čekala, ale pohled na mě jako by zahnal nějakou temnou obavu. Divoce se rozmáchne, hodí ten klacek zpátky do ohně a jde mi naproti. Sotva stihnu roztáhnout ruce, jak hladově mě obejmě a jak samozřejmě se ke mně přitiskne.

Přes její rameno se aspoň můžu podívat, kdo s ní sedí u ohně.

Vypadají jako ztroskotanci, kteří přežili apokalypsu, a ne jako průzkumníci u bran nového světa. Azima má temný pohled. Poprvé po dlouhé době má na ruce svůj ceremoniální náramek a já chápu proč. Každá věc, která připomíná domov, se tu hodí. V jejím klíně spatřím Jaimeho hlavu. Už bych si myslel, že jde o nějakou romantickou chvilku, ale pak spatřím tu ránu. Zlověst-

nou linku táhnoucí se od žeber až k podbříšku. Je zašitá, ovšem pořád vypadá děsivě. Na jeho rukou si všimnu stop zaschlé krve.

Puká mi srdce. Pro něj i pro toho, s kým jej donutili bojovat. Ale to, co jsem spatřil, ve mně boří mou teorii o tom, že Jaime je jiný. Babylon ho dokázal zlomit stejně jako nás ostatní. Okamžitě pomyslím na Bilála. Žije můj kamarád, nebo je mrtvý? Poslali jej snad na Jaimeho odletové stanoviště? Opodál sedí Anton. Oči toho ruského prcka jsou úplně prázdné. Co to s námi Babylon udělal?

Morning se mi vysmekne z náruče. Zhluboka se nadechne, jako by se potřebovala uklidnit, v první chvíli stále ještě dýchá se mnou, ale pak se otočí k ostatním.

„Měli bychom vyrazit,“ oznámí. „Kousek odsud leží naše zásoby.“

„Vyrazit?“ zeptá se tiše Azima. „Podívej se na kluky. Potřebujeme si odpočinout. Potřebujeme se vyspat.“

Morning to zvažuje. „Chce se někomu z vás spát?“

Anton zvedne hlavu. „Já spát nemůžu. Teď rozhodně ne.“

Morning hodí pohledem po mně. „Ty můžeš spát? Po tom, co se stalo?“

Vím, že to ví. Ví, co Babylon udělal a co chtěli, aby chom udělali my. Když zavřu oči, pořád před sebou vidím Roathyho, jak prosí, aby mohl dolů na Eden. Trvá mi asi dvě vteřiny, než si uvědomím, *jak* to může vědět.

„Ty taky?“ ptám se překvapeně. „Přinutili tě bojovat?“

Její tvář ztvdne. Moje otázka jen potvrzuje, že jsem se trefil. Ví, co se mnou Babylon sehrál, i s ostatními. „Ne,“ řekne. „Já bojovat nemusela. Ale bylo to v pokynech

pro kapitány. Počítač mi nařídil, abych *monitorovala svůj tým*. Oznámil, že někteří z vás *prošli dalším testováním*. A když přistál Anton... řekl mi, co se stalo.“

Spíš se ušklíbnu, než zasměju. „Další testování.“ Tak tomu říkají?“

Morning přikývne. „Je mi to líto. Nikdo z vás si něčím takovým neměl projít.“

Zavládne ticho, do něhož zaznívá jen praskání ohně, a pak ještě hlubší ticho.

Zeptám se: „Takže se přesuneme?“

Morning znovu přikývne. „Ta cesta nás unaví. Nemá cenu sedět tady, když stejně nemůžeme spát. Instrukce Babylonu říkají, že zásobovací stanice je zdaleka to nejbezpečnější místo. I další posádky by tam z místa přistání měly vyrazit. A já chci, abychom byli na co nejbezpečnějším místě. Nejdřív si ale něco vyjasníme: máme tu jen jeden druhého. Sami sebe. Babylon osnuje svoje podrazy. Adamité mají vlastní zájmy. Odteďka budeme spoléhat jeden na druhého. Budeme za sebe navzájem bojovat. Je to jasné?“

Všichni přikyvujeme, ale nikdo se nezvedá. Jaime si mne bolestí stažené oči. Svůj jindy dokonalý účes má jen tak připlácnutý vodou. Azima ho něžně hladí po rameni, jako by to mělo pomoci. Jen Anton zvedne hlavu. I přes záři plamenů má tvář temnou a zkřivenou vztekem.

„Musíme ze sebe všichni dostat to svinstvo,“ řekne. „Nechci, aby mezi náma byla zlá krev.“

Vítr hvízdá údolím. Po jeho slovech všichni ztuhneme.

„Zabil jsem Bilála,“ prohlásí.

V jeho hlase zní jen stud, ale i tak ve mně vzkypí krev a pulzuje mi v krku i v pažích. Nevybavuju si, že bych se pohnul, ale najednou mě Morning drží za ruku. Azima se taky zvedne a chytne mě z druhé strany. Obě dvě pomalu táhnu za sebou.

Anton na mě zírá, oči má studené jako kámen a tvář zcela bez barvy.

„Nechtěl jsem ho zabít. Byl v té místnosti. Nic mi o tom neřekli. Řekl mi to on. Že když mě zabije, nechají ho jet na Eden. Babylon chtěl, abychom to ještě jednou potvrdili. Naposled.“ Po Antonově tváři stékají slzy a tvoří potůčky kolem nyxiové masky. „Chtěl jsem, aby se mnou aspoň bojoval. Aby se rval. Křičel jsem na něj. Strkal do něj. Jenom tam seděl. Odmítl to udělat. Odešel stranou a řekl mi, ať letím. Nevěděl jsem, co jiného dělat... a tak jsem odletěl. Pak z místnosti vysáli vzduch...”

Klesnu na kolena. Chvěju se po celém těle. Azima povolí stisk, ale Morning mě pořád drží, a díky Bohu za to, jinak bych se zhroutil do plamenů. Chce se mi zuřit. Nenávidět. Ale koho? Antona? Toho zlomeného kluka, kterého přinutili, aby zabil mého přítele? Byl jen mečem v rukou Bilálových pravých vrahů. On neznamená nic. Pamatuju si Isadořin poslední pohled. Tu nenávisť, která si propálila cestu z její kapsle až k té mojí. Vím, že si musela myslet, že jsem Roat-hyho zabil.

Ale já ho nezabil. A Anton taky ve skutečnosti nezabil Bilála.

Byl to Babylon. Všechno nitky vždy vedou k Babylonu.

„Roathy...“ začnu. „Pokusili se mě přinutit, abych zabil Roathyho.“

„Pokusili?“ zeptá se Morning.

„Použil jsem nyxii a zapečetil ho v části místnosti. A pak jsem odletěl.“

Anton vytřeští oči. „Můj bože! Proč mě to nenapadlo?“

Na to nemám odpověď. Podívám se stranou. Morning mi pevněji stiskne rameno. Slyším, jak Azima sykne několik nadávek. Všichni se podíváme na Jaimeho. Krev na rukou a rozpárané břicho jsou samy o sobě dostatečnou odpovědí, ale i tak to jméno vysloví.

„Brett. Zabil jsem Bretta.“

Vždycky jsem si myslel, že s Jaimem něco nehraje, že je z nějakého důvodu babylonským oblíbencem. Na *Genesis* jsem si začal uvědomovat, že je to blbost. Fotka jeho rodiny, to jak se ke mně choval. Přestal jsem si myslet, že je s ním něco jinak. A Babylon tu pravdu jen potvrzuje. Neušetřili ani jeho. Vlastně nikoho. Adamité si myslí, že sem z Babylonu poslali partu nevinných děcek. Víc už by se mýlit nemohli.

Anton se zvedne. Chtěl bych ho nenávidět, ale k čemu by to bylo? Copak můžu Bilálovu památku spojit s nenávistí? Vzpomínám přece na kluka, který odmítl zabíjet, přestože se tolik toužil dostat až sem. Kluka, který byl lepší než my, lepší než tohle všechno.

„Vzpomínejme na něj,“ šeptám. „Buďme lepší, než jakými nás chtějí mít. Nedopusťme, aby vyhráli.“

Anton přikývne a utře si špínu a slzy z tváře. Podívá se na Morning. „A ještě jeden souboj,“ řekne, jako by mu to došlo až teď. „Loche a Alex.“

„Alex určitě vyhrál,“ prohlásí Morning.

Několik vteřin je ticho. Antona znovu přepadne smutek. Pamatuju, jak byli na lodi nerozluční. Nemám pro něho žádnou útěchu. Ne teď, když se ukázalo, že můj nejlepší přítel zemřel. Anton skloní hlavu.

„Ale tím to neskončí,“ řeknu. „Nás se taky pokusí zabít.“

„Zatím nás potřebují,“ odpoví Morning. „Ale jo, potom, co naplníme jejich těžební kvóty, se nás určitě budou chtít zbavit. To je dobré vědět, můžeme to použít proti nim. Prozatím se tedy tvařme, jako by nic. Stíháte? Budeme těžit nyxii, pěkně sbírat zásluhy, ale *pořád* si budeme pamatovat, co je Babylon ve skutečnosti zač. Na *Genesis 12* měl náš tým takové heslo: držíme při sobě.“

„Držíme při sobě,“ opakuje Anton.

„A žádné mezery v řadách,“ doplňuje Morning. „Stojíme při sobě, nebo nestojíme vůbec.“

Celá skupina přikývne na souhlas. Já se ale musím zeptat. „Máš nějaký plán?“

„Mám jich pár. Hoďme sebou.“

Popojdu k ohni a podám Jaimemu ruku. Chvilí se na ni dívá a pak ji přijme. Krvavá nabídka míru. Připomínka toho, že nejsme tak odlišní. S Azimou se střídáme a podpíráme ho v chůzi. Kdyby ta rána šla jen trochu hloub, asi by už byl mrtvý.

Morning nás vede divočinou. Nejdřív kráčí vepředu, ale po chvíli se zařadí a jde vedle mě. Vlasy má stažené do jednoho černého copu hozeného přes rameno. Vidím, že jí to v hlavě pěkně šrotuje: chvílemi se mračí, svírá pěsti a zatíná zuby.

S Morning jen tak něco nezacloumá, ale pod tíhou toho všeho může padnout i ona.

Jdeme všichni spolu, těsně vedle sebe, jako bychom se loudali ze školy po vyučování. Ale naše realita je jiná. Jsme v úplně novém světě. Realitou jsou tady dva měsíce, které visí na obloze a jasným svitem nám něco sdělují. Minulé životy necháváme za sebou, když kráčíme prázdným lesem do světa plného duchů.

KAPITOLA 2

NOVÝ SVĚT

Emmett Atwater

Za chůze nám Morning rozdá přiděly potravin a taky novou babylonskou vychytávku. Neměla nám ji dát dřív, než dorazíme na zásobovací stanici, ale je dost chytrá na to, aby pochopila, že ji potřebujeme hned. Právě teď by nebylo dobré zůstat o samotě s vlastními myšlenkami. A skautík se na to výborně hodí.

Černý kus nanoplastu se přisaje ke kůži přímo nad našimi nyxiovými jazykovými konvertory. Táhne se přes lícní kost až k jednomu oku a končí barevným průhledným trojúhelníkem. Něco podobného jsem viděl ve starých anime. Ale skautík rozhodně starý není. Myšlenka z vašeho mozku se roztančí na obrazovce a otvírá různé pomůcky: noční vidění, satelitní mapy i klikací databázi k identifikaci různých objektů z prostředí kolem nás.

K prvnímu mimozemskému setkání dojde v lese. Azima ukazuje, že se stromy malinko naklánějí. Uvědomíme si, že každý lístek na nich jako by se natahoval, natácel ve vzduchu a snažil se dotknout nejbližšího měsíce.

„Naše abuelita mi říkala, že to samé dělala její pokojová kytká,“ povídá Morning. „Ale směrem ke slunci.“

Stromy vypadají dost nepřírozeně, jako kdyby se skláněly pod neustálým západním vichrem. Až doteď nás obklopovalo podivné ticho, takže první třísknutí větví o sebe zaznívá jako rána z děla. Vzdálený zvuk se pomalu blíží k nám. Morning naznačí, abychom se těsněji semkli. Její pohled nad nyxiovou maskou je temný a vážný. Celá pravá část lesa ožije jakýmsi stínovým pohybem.

„Nachystejte si zbraně,“ rozkazuje Morning. „Buďte připravení na všechno.“

Vzduch rozříznou rychlé manipulace. Natahuju si svoje nyxiové boxery. Během třiceti sekund nás šelestící větve obklopí dokola kolem. Čekám, že na nás zaútočí nějaká obluda z Jurského parku, ale přichází to seshora.

V korunách zahlédneme hejno nějakých okřídlených potvor. Jejich hemžící se těla ale nejsou ptačí, vypadají spíš jako opeřené opice s ostrými drápy, mrštné, jako by byly z gumy

Zaměřím skautíka na jednu z nich a v rohu zrakového pole mi naskočí slovo *švihoun*. Když na něj pomyslím, objeví se připravený popis, ale jelikož nám právě celá jejich tlupa skáče nad hlavou, nemám moc času na čtení. První se probere Morning.

„Musíme jít dál.“

„Seš si jistá, že nejsou nebezpeční?“ procedí přes sevřené zuby Jaime.

Podívám se na ni. Má zamlžený pohled. Právě si čte ten popis, který jsem se rozhodl přeskočit. „Tvrdí se tu, že mají rádi blýskavé předměty, ale nejedí maso.“

Jako jeden pomalu vykročíme. Držíme sevřenou formaci. Švihouni nám lítají nad hlavami, ale zjevně si taky

udržují odstup. Vidím, že Morning něco vytahuje z kapsy. Mezi ukazovákem a palcem drží čtvrták.

„Mám jim hodit svou šťastnou minci?“

Anton se ušklíbne. „Nečetlas tu ceduli támhle? Píše se tam, že je zakázáno krmit kachny.“

Morning zamává mincí ve vzduchu. „Podobné nápisy obvykle ignoruju.“

Dřív, než se můžu zasmát, že vůbec má nějakou šťastnou minci, vyrazí jeden ze švihounů bleskem dolů. Víím, jak je Morning rychlá – v našich duelech bojovala naprosto božsky –, ale ten tvor je ještě rychlejší. Morning se jen zapotácí a ukáže prázdnou ruku. Švihoun uhání pryč se svou kořistí a polovina hejna jej začne honit. Zbytek dál krouží za námi.

„Super,“ řekne Anton. „Teď dostaly i ostatní kachny hlad.“

Švihouni začnou být drzejší. Někteří se spouštějí přímo před nás, ukazují ostré zuby, divoce si buší do hrudi a mávají lesklými křídly. Není to až tak nebezpečné, ale Azima si musela schovat náramek a jeden z nich se Antonovi pokusil sebrat hodinky. Vlastně si tu zábavu celkem užíváme, ale v tom vůdce švihounů varovně zasyčí. Celá smečka se zastaví. Visí dolů z větví a čekají na rozkaz.

Uvědomím si, že jsme na konci lesa.

Před námi se rozkládá pustá planina. Švihouni jeden po druhém mizí. Sledujeme, jak se postupně ztrácejí mezi větvemi. Odlétají tak tiše, až se zdá, že to celé byl jen přelud.

„Fajn,“ zašeptá Anton. „Tohle teda vůbec nebylo děsivé...“

Na rozhraní lesa se zastavíme. Krajina před námi vypadá jako v našich těžebních simulacích. Ze všech stran se valí otravná mlha. Z ní vystupují trávou porostlé pahorky, vypadají jako nějaké obří hroby. Zem křižují malé potůčky, hadi rozlezlí po celé širé pláni.

Morning kývne. „Tak tohle nepřejdeme...“

Azima se celá rozzáří, jako vždy, když se chystá říct nějaký vtip.

„No, podejít to nemůžeme!“ řekne.

„Budeme to muset projít,“ dokončí Jaime.

Poplácám ho po rameni. „Něco jsi vynechal.“

Pokrčí hlavou. „Důležitý je jen ten konec, ne?“

Anton na nás nechápavě zírá. „Co je to? O čem to mluvíte?“

„O *Lovu na medvěda*,“ odpoví Morning. „Tys to nečetl?“

„My doma měli spíš nože než knížky,“ zavrtí hlavou Anton.

Morning obrátí oči v sloup. „Fajn. Tak ti s nožem půjdou jako první.“

„S radostí,“ opáčí Anton.

Vykročí do mlhy a my za ním. Čím dále postupujeme, tím víc mimozemsky na nás Eden působí. Tak liduprázdné místo jsem nikdy nespatrił, ani když jsme s rodiči občas vyrazili k Michiganskému jezeru. Pod nohama nám vržou tuhá stébla trávy. Občas se nám podrážky zaboří do hromádky popela, který vyfoukne malý obláček kouře. Pahorky jsou poměrně pusté, ale když narazíme na nějaké rostliny, vzpínají se k obloze podobně jako stromy v lese, jako ruce sepnuté v modlitbě ke vzdáleným měsícům.

Vypadá to, že se měsíce na obloze pohnuly, skoro jako by se měly srazit. Chvíli si je prohlížím. Všimnu si, že v naší skupince opět panuje podivné ticho. Morning nás vede bez jakýchkoliv pokynů.

Dohoním ji a zeptám se: „Nechceš se o něco vsadit? Jen tak, aby byla nějaká zábava.“

Zvědavě nakloní hlavu. „Vsadit? A o co?“

„Kdy poprvé spatříme mimozemšťana.“

Zepředu se ozve Antonův smích. „Mimozemšťana? My jsme mimozemšťani.“

Morning si všimne toho co já. Nikdo ze skupiny neklopí hlavu. Dokonce i Azima a Jaime se zvědavě rozhlížejí kolem, jestli uvidíme nějaké Adamity a jací asi budou. Nemůže to smazat, co nám Babylon provedl, ale je to krok správným směrem.

Morning přikývne. „Přijímám sázku. Je ti ale jasné, že já nikdy neprohrávám?“

„Ona vážně neprohrává,“ zavrčí Anton.

Rozhlédnu se po ostatních. „Přidá se někdo?“

Přidávají se všichni. Azima tipuje, že první Adamity uvidíme za týden. Anton se sází, že to bude přesně za tři dny a Jaime si vybírá hodinu po něm. Všichni se smějí, když si vsadím na hodinu před Antonem, čímž jeho tip neprodyšně ohraničíme. Sám Rus se směje nejhlasitěji. „Jste banda pitomců.“

Morning tipuje až nakonec. „Za den a půl,“ řekne. „Bude to brzo ráno. Pár hodin po svítání.“

Vysloví to, jako by šlo o nějaké proroctví. Anton se nakloní a poklepe na jejího skautíka. „Máš v tom nějaké kapitánské nastavení, co? Radar na Adamity?“

„Já nepodvádím. Prostě vyhrávám.“

Anton jen zavrtí hlavou. Vzpomenu si, jaké měla Morning skóre, skoro dvakrát vyšší než kolik Longwej získal na *Genesis 11*. O jejich posádce jsme zpočátku věděli jen to, co jsme si přečetli na výsledkových tabulích. Člověk snadno zapomene, že přiletěli na jiné lodi, řízené jinými astronauty, že přestáli jiné problémy a zažili jiné hezké chvíle. Ocitla se Morning taky na marodce, stejně jako já? Cítil se Anton někdy jako vyvrhel? Jak se z nich stala tak semknutá parta, skoro jako rodina? V hlavě mám jen samé otázky.

„Ale nevyhrála jsi přece úplně pokaždé,“ řeknu. „To ani není možné.“

Morning trochu nakrčí obočí. „Párkrát jsem prohrála v Králičí hale. A Omar mě dvakrát porazil v aréně. A taky mě jeden *trubka* shodil z lodi na Vodo-dráze.“

Azima se ohlédne. „Emmettův skok. To bylo *úžasné*.“

Morning zamrká. „To z něj nedělá menšího trubku.“

Postupujeme dál. Ať už švihouny vyrušilo cokoliv, tady není po ničem ani památka. Mapa nám ukazuje, že jsme asi v půlce planiny protkané klikatými potůčky. Pořád mám dojem, že nedokážu usnout, ale plán Morning začíná fungovat. Moje tělo už je unavené, sotva se vleču. Až dosáhnu úplného fyzického vyčerpání, možná mi samo vypne mozek.

Celý dnešní den bych si nejraději uložil pod *N* jako *nikdy víc*!

Anton si odkašle. „Hm, Azimo, doufám, že si to nevyložíš špatně, ale máš takové mírně rušivé skvrny na... no na kombinéze.“

Azima se otočí a zanáává. „To mám z přistání. Vybuchla mi jedna z nádrží.“

Antonova maska skrývá smích, já ho ale stejně slyším v jeho hlase.

„Když budeš potřebovat pomoc, tak si řekni.“

Azima odběhne k nejbližšímu potůčku a ukazuje Antonovi výmluvné gesto. Skloní se, aby si umyla skvrny, a my zaslechneme přidušený výkřik. Než si uvědomíme, co to je nebo odkud to přišlo, všechno kolem Azimy se rozpadá.

Vzduch kolem ní najednou připomíná poškozený soubor, obrázek z rozbitých pixelů. Nahoru vystřelí proudy vody a z potoka vyletí čtyři ptáci. Jsou štíhlí a velcí asi jako jestřábi a jejich křídla se černobíle míhají. Zřejmě se tu koupali, napadne mě. Neviditelně se vznášeli na hladině.

Azima se po nás ohlédne, oči nad nyxiovou maskou má rozšířené úlekem.

Všichni se začneme smát, ale náš smích jako když utne, když nad námi něco pronikavě zaskřehotá. Vytřeštíme oči na ptáky nad námi. Jejich formace se rozpadá. Ale než se stihnou rozptýlit, z mlhy se vynoří *tamto*. Pár obrovských černých křídel rozráží vzduch. Objeví se groteskně pokřivený, skoro lidský trup. Ten tvor dokáže nějak záhadně lapit všechny čtyři ptáky uprostřed letu. Můj skautík mi do rohu vizuálu vyhodí název *erdakan*.

Máchání jeho křídel rozvlnilo travnatý porost, který nám sahá skoro do pasu. Erdakan se vznáší nad námi a otvírá obrovský zobák. Znovu to strašlivé zaskřehotání. Když na nás upře své čtyři oči, začnu se třást. Dvě jsou zasazeny v úzké hlavě a dvě ve středu

mohutného svalnatého hrudníku. S široce otevřenými očima začne soukat prvního z ptáků do jícnu a my slyšíme jen praskání kostí.

„Jdeme,“ zasyčí Morning. „Nyxii mějte připravenou. Azima půjde s Jaimem.“

Pomaličku ustupujeme a erdakan se snese dolů. Pozornost dělí mezi nás a svou svačinku, jako by zvažoval, jestli stojí za to pustit se za námi.

Než se úplně obrátíme k odchodu, krajina za ním se *pohne*.

Obrovská ramena se protáhnou a nahrbí. Málem upadnu – to, co jsem považoval za kopec, se s temnou elegancí začne sunout po planině. Ve skautíkovi vyskočí slovo *senturium*. Šupinatému trupu tohoto tvora se snad vyhýbá i měsíční světlo. Plíží se k vyrušenému erdakanovi. Nikdy jsem neviděl, aby se něco tak obřího pohybovalo tak děsivě potichu. Ve starých filmech se podobná stvoření valila se strašidelným rachotem. Ničila budovy a auta, bořila hořící města.

To ticho se vzpírá přírodním zákonům. Sledujeme, jak se *senturium* hrozivě zvedne a dopadne na erdakana. V měsíčním světle zahlédnu několik řad zubů, pak si predátor odtáhne svou večeri zpátky do stínu.

Během úprku mezi pahorky nás pronásledují smrtelné výkřiky. Morning nemusela dávat žádné rozkazy. Základní instinkt jasně velí vzdálit se od toho krmícího se kusu skály co nejdál. V duchu kroutím hlavou nad tím, jak Babylon tenhle svět pojmenoval: Eden. Jestli tohle je ona mytická rajska zahrada, pak odsud Adam s Evou nebyli vyhnáni. Podle mě je spíš něco sežralo.

Vzdálenost nám pomalu zklidňuje nervy. Morning nás nechá klusat v rychlém tempu dobrou půl hodinu. Nikdo ani nevtipkuje. Po tvářích nám stéká pot, ale víme, že oproti Králičí hale je to nic. V nižší gravitaci bych takhle dokázal běžet celé dny.

Morning se konečně zastavuje, ale ne kvůli odpočinku. Ostražitě naslouchá.

Všichni si klekneme na jedno koleno a tiše oddechujeme. Podívám se na Jaimeho. Tiše sípá a jeho rána se trochu otevřela. Pod uniformou mu prosakuje krev. Azima se ji snaží zastavit kusem látky. Takhle jsme si přivítání na Edenu nepředstavovali.

Nikdo nemluví a Morning několik minut poslouchá. Pak se znovu dáme do pohybu. Běžíme těsně vedle sebe. Mohli jsme tušit, že to na Edenu nebude žádná dovolená. Všechny ty babylonské tréninky nás na to připravovaly. Králičí hala, souboje v aréně. Běhání, souboje, odrážení divokých útoků – to nebyly žádné testy naslepo. Ale ze simulátorů si nepamatuju nic tak obrovského a nebezpečného.

Už začíná svítat. Jeden z měsíců postupně bledne. Druhý – ten s rudými jizvami – pořád vytrvale trůní na obzoru. Morning zavelí k pochodu. Dostali jsme se jen pár kilometrů od místa setkání. V mlze to není dobře vidět, ale od vyznačeného stanoviště nás dělí buď les, nebo bažina.

Jaime jako první přeruší ticho a naše hlasité oddychování. Jsem rád, že je schopný mluvit, to je dobré znamení. „No tak, copak se nebudeme bavit o tom, co se tam stalo? Asi jsme se omylem připlteli k živému natáčení *Planety Eden*.“

„A mám dojem, že tu nejsme na vrcholu potravního řetězce,“ dodává Anton.

Jaime přikývne. „Ta první věc vypadala jako drak.“

„Ale neměl šupiny,“ prohlásí Morning, zřejmě je taky expertka na draky. Pochybovačně se na ni zadívám a ona jen se smíchem pokrčí rameny. „Nevím, jen říkám, že to nemělo šupiny.“

„Taky tomu z tlamy nevystřelovaly plameny,“ glosuju. „Asi porucha.“

Morning se zasměje. Jaime se ohlíží zpátky tak dlouho, až se zachvěje.

„Ale to druhé,“ pronese s námahou. „To senturium. Něco tak obrovského jsem v životě neviděl.“

Anton se na něj ušklíbne. „Odkudže to jsi?“

„Ze Švýcarska.“

Rus zvedne prst, jako že nás chce poučit. „V Rusku jsme na obludy zvyklí. Jezera jsou plná leviatanů. Ti jsou dvakrát větší než tamta věc a žerou zlobivé děti.“

Azima pozvedne obočí. „Tak jak to, že ještě žiješ?“

Anton z opasku vytáhne nůž. Nyxiová čern se na okamžik zablýskne, než jej zasune zpátky. „Ostrý nůž, nejlepší přítel každého kluka.“

Vzpomenu si na tu obří valící se masu.

„Asi budeš potřebovat trochu větší nůž.“

Nad planinou před námi začíná svítat. Nejdřív vidíme jen oranžový proužek, který postupně rozkvétá a trhá mlžný opar. Čekal jsem něco impozantnějšího, ale vypadá to jako svítání nad lesem kdekoli na Zemi.

Když se mlha rozptýlí, spatříme kousek dalšího údolí. Nalevo je hustý les, tlusté kmeny stromů se kříží v podivných úhlech. Z větví visí mech, jako nějaká

světýlka na zahradní párty. Ale naše oči se stáčíjí k tomu, co vidíme dál. Ve slunečních paprscích se zaleskne kov a sklo.

Budovy.

„Jsme na místě,“ řekne Morning. „Slévárna.“

KAPITOLA 3

SLÉVÁRNA

Emmett Atwater

Babylon se nikdy nechce nechat nikým zastínit. Nestací, že nám ukázali zázraky jiného světa, souboj dvou měsíců a děsivá smrtonosná stvoření. I babylonská základna nám to připomíná: v tomhle světě musí stůj co stůj zanechat nepřehlédnutelný otisk.

Na zvlněných pahorcích se tyčí dvě zvláštní věže. Ta bližší a vyšší je poseta okny ve tvaru diamantu. Jejich skla vytvářejí něco jako šachovnici, v níž se až nahoru střídají s mechem. Budova má několik pater a nahoře je našikmo seříznutá. Díky tomu působí poněkud nedokončeně, jako falešná majestátní zřícenina.

Ta druhá je spíš klasické silo. Připomíná mi solární věže kousek za Detroitem. Jednoduchý šedivý válec, který se nahoře trychtýřovitě rozšiřuje.

A jsou tu samozřejmě i podzemní prostory. Ve stráních jsou zabudovány masivní vstupy a na březích potůčků stojí několik zpola zanořených skleníků. A můj skautík potvrzuje, co prve řekla Morning – prý je to *slévárna*. „To je teda pořádná zásobárna.“

Azima na něco ukazuje. „Podívejte na ty obří zahrady. Připomíná mi to Nairobi. Než jsem odjela, město nechalo všechny mrakodrapy porůst zelení, na každém

kousku měly být udržitelné zahrady. Politici z něj chtěli udělat zahradní město budoucnosti.“

„No,“ zasměje se Anton. „Těší mě, že našim zaměstnavatelům tolik leží na srdci udržitelnost rostlinstva na Edenu. Vůbec nepochybuju, že jejich záměry v tomto světě jsou zcela nezištné.“

Morning se zvedne z podřepu. „Zajímalo by mě, kdo tady tomu velí?“

„To budu nejspíš já.“

Hlas se ozve z takové blízkosti, že všichni vyskočíme. Jaime se srazí s Azimou. Antonův nuž se doslova teleportoval do jeho pravice. Morning byla ještě rychlejší, mezi námi a neznámým vetřelcem se vztyčily dva tomahavky. Ale jinak jako by ztratila řeč. Taky ji dost překvapilo, že ten, kdo promluvil, je zhruba v našem věku.

Možná o rok dva starší, ale rozhodně mladý. Má blond vlasy, světlou pleť a je o pár centimetrů vyšší než já. Ale jeho výška trochu klame. Je hrozně hubený, takže vypadá, že by ho silnější vítr mohl odfouknout. Na rukávu černého obleku má vyšité babylonské věže. Ve smířlivém gestu zvedl obě ruce, ale celkový dojem není tak úplně mírumilovný, protože za pasem se mu houpe pistole.

„Desátník Kit Gander, k vašim službám.“

Pro jistotu si ještě poklepe na jméno na uniformě, jako by to pro nás něco znamenalo.

„Co tady vlastně děláte?“

„Ve slévárně?“

„Tady,“ vysvětluje Morning s rozmachem. „Na cizí planetě, na které prý nejsou žádní lidé.“

„Mezигalaktická smlouva, článek druhý. Babylon získal právo zbudovat tři takové stanice na kontinentu

zvaném Chmurie. A právě tady jste přistáli. Podle smlouvy je na každou stanici přidělený jeden voják.“ Ukazuje na sebe. „A já jsem dokonce byl u těch jednání. *Sledoval* jsem to. Byl to historický okamžik. Jako byste byli svědky podpisu Versailleské smlouvy nebo tak něco...“ Zamračí se na Morning. „Můžu už dát ty ruce dolů?“

Morning se nejdřív ohlédne po nás ostatních a pak teprve skloní svoje sekyry. Kit spustí ruce a v tu ránu se celý promění. Skočí před nás a začne gestikulovat, jako bychom byli nejlepší kámoši na cestě ze školy. „Pojďte. Vede tudy stezka.“

S mírnými obavami ho následujeme. Poznám, že Morning zůstává ve střehu. Možná se snaží přijít na to, jak ji ten kluk dokázal překvapit. Při tom pomyšlení se musím usmát. Kit ale mezitím začal odpovídat na otázky, které jsme ani nestihli položit.

„Měl jsem vás na radaru už dobrý kilometr. Víím, že bych měl dodržet protokol, ale nemohl jsem odolat a šel jsem se podívat. Jsem tady už pár měsíců a jediný člověk, se kterým jsem se setkal, je West. A ten toho moc nenamluví.“

„West?“ zopakuje Morning.

Kit přikývne. „Je velitelem stanice Myriáda. Ta je asi dvě stě kilometrů na sever. Na jihovýchod od ní je stanice Ofélie, které velí Rahilí. Ta jména jsme jim nedali my, ale i tak jsem rád, že jsem skončil na Slévárně. Zní to docela drsně, ne?“

Mám co dělat, abych se nerozesmál, Anton jen obrátí oči v sloup. Ale Kit si jej ve svém nadšení z návštěvy ani nevšimne.

„Podíváte se na všechny stanice,“ vysvětluje nám. „Slévárna je vaše první zastávka. Máme tu dost místa pro tři těžební party. Jsou tu postele, sprchy, zásoby... a taky práce. Bude to váš první domov. Odsud budete ráno vyrážet na místo těžby a večer se zase vrátíte na základnu. A až to tu vytežíte, sbalím vám zásoby a vydáte se na Myriádu.“

Morning se jako první zeptá: „A jak to, že sem poslali zrovna tebe. Nejsi trochu...“

„Mladý?“ doplní Kit. „A vy jste co? Taky nevypadáte jako banda veteránů. Tak to vyžaduje smlouva. Adamité chtěli, aby na stanicích byli ti nejmladší zaměstnanci Babylonu. Jsme tu jako taková záruka, podobně to dělávali králové ve středověku. Kdyby se cokoli stalo, tak nás Adamité asi odvezou do hlavního města. Vlastně jsme první mezigalaktická rukojmí. Paráda.“

Kit mluví celou dobu, co svahelem scházíme k věžím. Nespouštím oči z Morning. Zjevně tady dole nikoho nečekala, hlavně ne nikoho, jako je on. Nedokážu uhádnout, co si asi myslí. Do našeho pachtění alespoň nebude strkat nos Defoe. I tak mě Kitova přítomnost trochu obtěžuje. Čím víc žvaní, tím víc získávám dojem, že netuší, co je Babylon ve skutečnosti zač a čím vším jsme si museli projít.

„...ve vesmíru si už připadám jako doma, řekl bych. Strávil jsem víc času tady než na Zemi. A co vy? Jaká byla vaše první noc na Edenu? Úspěšná?“

„Párkrát nás něco málem sežralo,“ poznamená Anton. „Počítá se to?“

„Vážně? Tady to...,“ ukazuje na Jaimeho ránu. „To mu *udělalo* něco odtud?“

Jaime si ho chladně změří. „Ne. To se stalo během přistávací sekvence.“

Kit se zamračí, ale pak pospíchá k původnímu tématu. „Je tu pár *pořádných* predátorů, to jo. Adamité se pokusili zdejší oblast vyčistit, ale když odsud vytlačíte jeden druh, brzo se vám sem nastěhuje jiný. Věděl jsem, že vás Babylon vysadí během nejlepšího atmosférického okna nebo co, ale přistávat v noci? Brutální. S měsíčním světlem je všechno jako očarované. A co jste viděli? Nějaké pachrty? Umírám touhou jednoho spatřit.“

„Viděli jsme senturium,“ odpovím. „A erdakana. A taky pár švihounů.“

Kit nevěřicně zakrouť hlavou. „Jsem tu už čtyři měsíce, ale netušil jsem, že na tomto kontinentu žijí senturia. Jsou nesmírně vzácná. Bylo pořádné, co? Muselo být obrovské.“

Morning nadhodí hrubý odhad. My ostatní jdeme mlčky a tak trochu ztuha. Anton se tváří, jako by ten kluk snad přiletěl strojem času a Jaimemu se zlostí třesou ruce. Pohledem ho žádám, aby se uklidnil, a tak jen pevněji stiskne čelist. To Kitovo blábolení je pro nás důležité. Musíme se o Babylonu dovědět co nejvíc a on vypadá jako týpek, co vám vyžvaní díru do hlavy. Zřejmě si myslí, že to celé je nějaká skvělá *zábava*, že to je jen *bra*. Taky jsem si to kdysi myslel.

Když už se blížíme ke vchodu do věže, odhrne si Kit pravý rukáv. Až teď jsem si uvědomil, že má rukavici jen na pravé ruce – a není to obyčejná rukavice. V dlani má implantovanou bílou síť, jakou Babylon používal pro těžební simulace. Táhne se mu ke každému z prstů a na zápěstí ji má pevně přisátou ke kůži.

Nedbalým backhandem rozhodí ve vzduchu speciální digitální rozhraní.

Vypadá to jako počítačová obrazovka, na kterou se promítá řada modře zbarvených aplikací, tabulek a ikon. Díváme se, jak Kit mačká několik tlačítek a přesouvá pár objektů. Pohybem ruky ten displej zase shodí.

Odpovědí je mu skřípání kovu. Nad hlavou se nám na Kitův povel otvírá několik oken a začíná rotovat jedna řada solárních panelů. Konečně se pohnou i vstupní dveře.

Kit se rozhlédne kolem a uvědomí si, že na něj všichni zíráme.

„Co je?“ zeptá se. „To je standardní výbava. Copak je v Babylonu neměli na lodi?“

Morning přikývne. „Měli. Časem nás to přestane tolik udivovat.“

„To chápu,“ odpoví Kit. Vstoupí dovnitř jako první, ale ohlédne se na Jaimeho. „Tak fajn. Musíme tě nejdřív hodit na marodku. Ty dvě zbylé party mají pár hodin zpoždění, takže si můžete vybrat svoje doupe. Říkáme jim Úly. Tady ten centrální prostor je pro všechny. Ale Úl bude jen pro vás. Dám vám pár tipů. Úl 1 má nádherný výhled na východ slunce. Ale pokud se chcete pořádně vyspat, tak si vyberte Úl 3. Tam slunce nakoukne až pozdě odpoledne.“

Uvnitř je věž téměř prázdná. Okny sem pronikají sluneční paprsky, které celou stavbu pěkně prosvětlují. Kolem stěn se vinou schodiště připomínající obří šroubovice a každých dvacet metrů jsou navzájem propojená můstky. Na podlaze v hlavní hale jsou pohozené polštáře na sezení a různobarevné rohože. Nábytek je

z nyxie, ale není to žádné veledílo. Připomíná mi to nepovedené manipulace z prvních tréninkových sezení.

„Není to nic moc,“ řekne Kit. „Ale buďte tu jako doma.“

Jaimemu se evidentně moc nechce, ale poslušně vyrazí s Kitem na ošetřovnu. Morning si hodí batoh přes jedno rameno a vydá se směrem k prvnímu úlu. Asi v půlce cesty se zarazí, protože ji nikdo z nás nenásleduje. „Cože?“ otočí se s otázkou. „Nechcete východy slunce?“

Anton zavrtí hlavou. Azima zakývá jedním prstem.

„Ty jsi naše královna,“ usměje se. „Ale mým bohem zůstane spánek.“

Morning se podívá na mě. „Et tu, Brute?“

„Dvě slova: zatemňovací závěsy.“

Morning se vrátí k nám a zvedne oči v sloup. „Tak teda Úl 3.“

Vydáme se cestičkou vedoucí ven z věže a sestoupíme asi dvacet kroků pod zem do příjemně osvětlené budovy. Polovina střechy a celá jedna stěna jsou ze skla. „Tohle je jedna z těch staveb, co jsme viděli seshora,“ řekne Azima. „Myslela jsem, že jsou to skleníky.“

Zbytek úlu ale vypadá spíš jako bunkr. Nyxiové stěny jej dělí na několik pokojů, které by klidně mohly být v protiletectvém krytu. Jsou uspořádané do kruhu jako buňky v úle.

„Vážně je to úl,“ poznamená Anton. „Babylon zase boduje.“

Morning se ohlédne směrem, odkud jsme přišli. Kitův hlas je pořád ještě slyšet, ale už hodně v dálce.

„Držme se našeho plánu,“ připomíná Morning. „Uděláme si svou práci a budeme mít oči a uši otevřené.“

Kitovi bych toho moc neprozrazovala. Zřejmě je neškodný, ale je na jejich straně, tečka.“

„Myslíš, že všechno, co mu řekneme, pošle dál do Babylonu?“ zamyslí se Azima.

Anton zavrtí hlavou. „Nejde jen o Kita. Řekl bych, že do Babylonu se může donést všechno, co zazní v téhle budově. Včetně téhle naší konverzace. Takže bych se držel jen bezpečných témat, dokud nezjistíme, jak to tu funguje.“

Morning přikývne. „Nejdřív odpočinek, pak bude čas si promluvit.“

Anton si vybere první z pokojů, hodí batoh do rohu a zabouchne za sebou dveře. Azima se vydá na prohlídku úlu. Morning se na mě podívá jako tehdy v noci, když jsem na lodi přišel k ní do pokoje. Rozhlédne se, a když má jistotu, že nás nikdo neslyší, zeptá se: „Chceš být sám?“

Zavrtím hlavou. „Ne-e.“

„Jen si odskočím,“ řekne. „Minutku.“

Vybere si pokoj úplně vpravo. Já jdu do vedlejšího. Hodím batoh do kouta a sednu si na postel. Pokoj je dost tmavý, jediné světlo sem proniká z haly. Je to poprvé od přistání, co jsem úplně sám. Teda to jsem byl taky sám, ale zároveň příliš vydešený na to, abych si to užil, a chtěl jsem jen co nejdřív najít zbytek posádky. Teď konečně mám chvíli pro sebe a můžu strávit všechno, co se stalo. Vidím před sebou Roathyho nenávistný pohled. A taky ten Isadorin. A Bilála...

Babylon ho zabil.

Babylon ho *zabil*.

Moje temná stránka si pomyslí, že jsem si je nikdy neměl pustit k sobě. Nejdřív Kayu, pak Bilála. Stali se mou součástí, přechovával jsem je ve svém nitru a Babylon se rozhodl, že mi je vytrhne, jako orgány, jako ty nejpotřebnější orgány. V dírách, co po nich zbyly, se pomalu usazuje nenávist – a začíná růst.

Morning otevře dveře. Vypadá vyčerpaně, ale stačí jediný pohled mým směrem a už je u mě. Klekne si vedle postele. „Emmette, jsi v pořádku?“

„To bude dobrý.“

Zamračí se. „Vidím, že ti není dobře.“

„Vážně, nic to není. Je mi fajn.“

„Emmette,“ opakuje starostlivě. „Není ti fajn.“

Rozhlédnu se po pokoji. Z nějakého důvodu vypadá, jako by v něm úplně chyběly barvy. I tvář Morning působí jako vybledlý portrét. „Opravdu. Je mi dobře.“

Ještě nikdy jsem neviděl Morning tak zlomenou. „Vždyť pláčeš.“

„To je v pohodě. Já ne...“

„Pojď sem.“

Sedne si ke mně na postel. Její náruč je jediným bezpečným místem. Přisunu se k ní a nechám hlavu klesnout do jejího klína. Morning mě hladí po vlasech, tak jako táta hladíval mámu. Asi za minutu se ve mně všechno znovu rozbouří. Oči mám plné slz.

„Vzali mi je. Bilála. Kayu. Oni mi je sebrali.“

Morning něco tiše šeptá. Prsty mi něžně jezdí ve vlasech a jenom ten pohyb mě drží, abych se nerozpadl v prach. Ve škole jsem se naučil být tvrdý. Naučil jsem se, že praví muži pláčou jen na pohřbech. Přátelé – a někdy i učitelé – mi radili, abych emoce z životní rov-

nice vyřadil. Ale táta v jejich teorii nadělal díry. Někdy, když měla máma hodně špatný den, plakal. Nikdy se neomluvil za jedinou slzu. A nebudu to dělat ani já.

Morning mě drží. Když zavřu oči, z temnoty se na mě směje Bilál. Pohled na něj ale nedokážu snést. A tak odpluju do snů nebo do noční můry. Je to něco mezi. Vím, že se s ním jednou budu muset rozloučit, ale teď ne, ještě ne.

KAPITOLA 4

DYSFUNKČNÍ RODINA

Emmett Atwater

Vzbudí mě hlasitý hovor. Natáhnu ruku, ale Morning už je pryč. V pokoji je tma. Nedokážu říct, jestli je ještě noc, nebo už další den ráno. Hlasy dál zní třetím úlem, a tak se vypotácím ven a jdu po zvuku.

V našem úle nikdo není, ale v šeru rozeznávám, že v tunelu, který jej spojuje s věží, stojí nějaká postava. Trvá mi pár vteřin, než rozpoznám Katsuovu mohutnou siluetu. Když mě spatří, odlepí se od stěny a sevře v nečekaném objetí.

„Už jsem myslel, že prospíš vlastní proces,“ zahlásí.

„Proces?“ nevěřicně na něj zírám. „Jaký proces?“

„Řekněme, že jsi vzbudil určité kontroverze.“

Za ním se ozývají hlavně dva hlasy. Konečně rozeznávám, že ten první patří Morning. A ten druhý je Parvin. Je sice o hlavu menší než Morning, ale rozhodně se neztratí. Pamatuju si, jak výborně a strategicky si Parvin vedla na Vododráze. Vždycky se s Morning poradily a vymyslely nějaké nové řešení. A stejně jako Jazzy pod tlakem nepropadá panice. Morning během vášnivé diskuse trochu zrudla ve tváři, ale Parvin je ztělesněním dokonalého klidu. Upraví si brýle s nyxio-

vými obroučkami – zjevně dárek na rozloučenou od Babylonu – a pomalu pronese:

„Máme snad právo vědět, co se stalo.“

„Už jsem řekla, co se stalo,“ kontruje Morning. „Copak pořád hodláš ignorovat, že na vině je Babylon? Vážně? A nešlo jen o Emmetta a Roathyho. Anton, Jaime, Alex... všichni museli bojovat. Tak si dej dvě a dvě dohromady, Parvin. Nikdo z nich to *nechtěl* udělat.“

Když vejdu do místnosti, všechen hovor jako když utne.

Jsou tu všichni. Zbylé dvě posádky zřejmě dorazily, když jsem spal. Mezitím si každý už zjevně vybral, na čí straně stojí. Anton jedním prstem lenivě krouží nožem na desce vedlejšího stolu. Ve stejném křesle s ním sedí zlatovlasý Alex. Na záda Antonovi vyfukává nějaký bubenický rytmus. Vypadají stejně nerozlučně jako předtím ve vesmíru. Čekal jsem, že Alex bude působit dost zničeně, protože taky prošel posledním krutým testem Babylonu, ale veškeré napáchané škody asi zahladil fakt, že je zase s Antonem.

Azima stojí za Morning a vyjadřuje jí podporu. Ruce má založené v bok a tváří se, že ji celá ta debata už unavuje.

Někteří zaujali neutrální stanovisko. Omar se opírá o zeď. Je nejvyšší z celé místnosti, ale vidím, jak sebou nervózně cuká, jako kdyby nemohl snést, že se dvě kamarádky hádají. Longwey a Jazzy sedí před ním a vypadají jako neutrální diváci na zajímavém tenisovém zápase. Málem je zajdu pozdravit, ale uvědomím si, že celé osazenstvo místnosti na mě zírá a čeká.

Ti, co vystupují proti mně, se sešikovali okolo Parvin. Z nějakého důvodu vypadají ve svých nyxiových

maskách ještě našťvaněji. Ida má naprosto ledový pohled. Noor si založila ruce na prsou a její tvář orámovaná hidžábem vyjadřuje jasný nesouhlas. Holly naopak luská klouby na rukou, jako by se připravovala na boxerský zápas. Jejich výrazy jsou ale ničím ve srovnání s pohledem na Isadoru.

Měří si mě jako rozzuřená, strach nahánějící královna. Pevná látka její kombinézy se na ní nějak vypíná. Když popojde vpřed, jemně si rukou podpírá podbřišek. Při tom gestu se mi málem podlomí kolena. To není možné. To přece nemůže být... Vzpomínám na jejich rozhovor, který jsem zaslechl na Modulární vesmírné stanici. Tehdy se Isadora s Roathym hádali.

Ale nešlo jen o spor dvou milenců.

Byla to hádka mezi budoucími rodiči.

Parvin ustoupí stranou a Isadora popojde dva kroky vpřed. Dává si pozor, aby ji všichni viděli, aby si všimli, že čeká dítě. Probodává mě pohledem.

„Chci, abys to řekl. Teď, když vidíš, co jsi mi vzal, Emmette, chci, abys to *řekl sám*. Řekni, že jsi ho zabil. Řekni to.“

To obvinění mě zasáhne jako blesk. A hrom, co po něm následuje, téměř přehluší všechny moje myšlenky. Ale pokud to v celé místnosti bouří, pak my dva stojíme v samotném epicentru.

„Poslali ho do mojí odletové haly,“ řeknu. „Chtěli, abychom spolu bojovali. Roathy – on mě málem zabil. Ale já jsem ho tam nechal, Isodoro. Použil jsem nyxii a zapečetil to tam. Když jsem odlétal, byl *naživu*.“

Zaváhá, ale jen na vteřinu. Její rysy opět ztvrdnou.